

PARANCS JÁNOS

Naplóbejegyzés

*Nem írhatok semmi vigasztalót.
Többnyire már a víz is ihatatlan,
emberi fogyasztásra alkalmatlan.
Amőta utolsó táborhelyünkről
elindultunk a limeseken túlra,
azóta tudjuk: elveszünk egy szálig,
hiábavaló vakmerő utazásunk,
ha senki sem várja közeledésünk,
ha senki sem siet elénk.*

Jó lesz

*sehová nem megyek
és mindenütt ott leszek
árnyék a falon
kedvemre nyújtozhatom
úttalan utakon
nem tévedezik a lábam
porszemmé zsugorodva
repülök
fürdöm a napsugárban
elgurult gomb a sarokban
pókhálós terveket szöve
meglapulok a homályban
és csak hallgatok
gyönyörködve nézelődöm
törött üvegcserép a fű közt
a fénylő égboltozatot
tükrözi és ragyogtatja
úgy-ahogy még akkor is
elhomályosult szemem*

Ki tudja

*hogyan tör elő majd
a forró áradat
a mélység ziháló lélegzete
s előtörhet-e még
szikkadt üregek öbleiből
az a nedvdús sugárzó öröm
kigyózó lángnyelvű áhitat
ami nélkül elsorvad
aláhanyatlik itt az élet
s csak a szél nyargalászik
céltalanul ide-oda
az üszkös falak között
de a szitáló csonthamutól
csakhamar visszaretten
a pusztuló háztól elrohan*